

புறநானூற்றிலும் தாவோ தே ஜிங்கிலும்

தத்துவச் சொல்லாடல்கள்

முன்னுரை

ஒவ்வொரு சமூக உருவாக்கமும் புதிய உணர்வுநிலைகளை உற்பத்திசெய்கின்றன. உலகம் முழுவதும் இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து அரசு உருவாக்கம் பெற்றது, அதுவரை இல்லாத புதிய உணர்நிலை வடிவங்களை உற்பத்தி செய்தன. அத்தகைய உணர்நிலை வடிவங்களில் ஒன்று தத்துவச் சொல்லாடல். அவ்வவ் காலத்தில் எழுகின்ற சிக்கற்பாடுகளை அருவப்படுத்தி நிகழ்த்தப்படும் உரையாடல்கள் தத்துவச் சொல்லாடல்களாக அமைகின்றன. அரசு உருவாக்க காலக்கட்டத்தின்போது இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளும் மதிப்பீடுகளும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தை மறுதலித்த உடைமைச் சமூகத்தின் வாழ்முறைகளோடு முரண்பட்டு புதிய சமூகத் தகவுகளை உருவாக்கின. அத்தகைய நிலையினைப் புறநானூற்றிலும் தாவோ தே ஜிங்கிலும் காணமுடிகிறது. புறநானூற்றின் ஒரு துறையான பொருண்மொழிக் காஞ்சியில் உள்ள பதினெழு பாடல்களிலும் சீனச்செவ்வியல் இலக்கியமான தாவோ தே ஜிங்கில் உள்ள என்பத்தொரு பாடல்களிலும் காணப்படும் சமூகத் தகவுகளை ஒப்பீட்டு நோக்குவதின் வழியாக, தமிழ் – சீன பரப்புகளில் உடைமைச் சமூக நிகழ்வுப் போக்கில் உருவான தத்துவச் சொல்லாடல்களின் இயல்பைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

தத்துவச் சொல்லாடல்

பண்டையத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் தத்துவச் சொல்லாடல் குறித்து ந. முத்துமோகன் குறிப்பிடுவது, 'தத்துவம் இரண்டு துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று, கடைசிப் பொருட்களையும் அறுதிப் பொருட்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. இறைத் தத்துவங்களில் இறைவன் அறுதிப்பொருளாகவும் நிரந்தரப்பொருளாகவும் இருக்கிறான். இதற்கு எதிராக உள்ள தத்துவங்களில் இயற்கை கடைசிப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டையும் ஏற்காதவர்கள் மனித மனம் அல்லது ஆன்மா என்பது அறுதிப்பொருள் என்று சொல்வது உண்டு. இத்தகைய அறுதிப்பொருள்,

இறுதிப்பொருள் சார்ந்த தன்மையினை இருப்பியல் அல்லது மெய்யியல் (Ontology) எனக் குறிப்பிடுவர். மற்றொன்று (Axiology), சமூகத் தகவுகள் அல்லது சமூக மதிப்புகள் பற்றி எடுத்துரைப்பது. ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு மானிடக் கூட்டத்தின் வாழ்விற்கு எந்தெந்த தகவுகள் அச்சாணியாக விளங்குகின்றனவோ அவற்றை இத்துறை பயிலுகிறது. மேற்கண்டவற்றில் இருப்பியல் சார்ந்த தத்துவம் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை என்றும் சமூகத் தகவுகள் சார்ந்த தன்மைகள் சமூகத் தகவுகள்சார் தத்துவமாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றன. மேலும் இத்தகைய தன்மைகள் இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து உடைமைச் சமூகமாக மாறும் மாறுபடு காலமே தகவுகள் (மதிப்பீடுகள்) கொண்ட தத்துவங்கள் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது'(2017:251-253) என்கிறார். இவர் கூறும் சமூகத் தகவுகள் அல்லது சமூக மதிப்புகள் பற்றியது என்பது அறத்தினைக் குறிக்கிறது. அறம் என்பது வெறும் மதிப்பீடுகள் பற்றிய போதனை அல்ல; உலகின் தன்மை இத்தகையது, ஆகவே இவ்வாறு ஒழுக வேண்டும் என்பது பற்றியது ஆகும். இங்கு மதிப்பீடுகள் வழி உலக இயல்பு என்பது உருவாகிறதா? அல்லது உலக இயல்பு என்பதிலிருந்து மதிப்பீடுகள் உருவாகிறதா? என்பது பிரித்தறிய இயலாது இரண்டும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. புறநானூற்றுப் பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களிலும் தவோ தே ஜிங்கிலும் இவ்வாறான சொல்லாடல்கள் காணப்படுகின்றதனைக் காண முடிகிறது.

புறநானூறு - பொருண்மொழிக் காஞ்சி

புறநானூறு கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்களுடன் சேர்ந்து நானூறு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இதனைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர், தொகுப்பித்த காலம் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. இதில் காணப்படும் பாடல்கள் பல்வேறு புலவர்களால் பல்வேறு மன்னர்களின் மீது பாடப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களுக்குத் திணைகளும் துறைகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்திணைகளானவை: வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை. 'சங்ககால இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணை குறித்த பாகுபாடானது, அக்காலச் சமூதாயத்தில் நிலவிய சமூக வேறுபாடுகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது'

(2003:25-49) என்று கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார். புறநானூற்றில் பாடல்களில் காணப்படும் திணை, துறைகளின் மூலம் சீறூர் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் என்னும் நான்கு பிரிவினர் இருந்துள்ளதையும் இவர்களிடையே தொடர்ச்சியாகப் போர், நில அபகரிப்பு நிகழ்ந்ததையும் அறியமுடிகிறது. குறிப்பிட்ட புறத்துறைகள் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தினைச் சேர்ந்தனவாகவும் சில சமுதாயப் பின்னணியை மையமிட்டுள்ளதாகவும் அமைந்துள்ளன (2004:9-37) என்று பெ. மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களின் கூற்றுக்கள், சங்ககாலத்தில் நிலவிய சமச்சீரற்ற தன்மையை விளக்குவதும் குறிப்பிட்ட புறத்துறைகள் குறிப்பிட்ட சமுதாயப் பின்னணியைக் குறிப்பிடுவதாகவும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் அழிவு நிலையையும் அரசு உருவாக்கத்தின் தோற்றத்தினையும் விளக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

புறநானூற்றுக்குத் துறைகள் வகுக்கும்போது தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியுள்ளதா? புறப்பொருள் வெண்பாமாலையினைப் பின்பற்றியுள்ளதா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட *புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும்* நூலின் பதிப்பாசிரியர் சுப. இராமநாதனின் அந்நூலிற்கு எழுதிய ஆய்வுரையில் புறநானூறு – தொல்காப்பியம் – புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகியவற்றில் காணப்படும் புறத்துறைகளை ஒப்பீடு செய்து, புறநானூற்றில் காணப்படும் துறைப் பகுப்பானது, தொல்காப்பியத்தினையோ புறப்பொருள் வெண்பாமாலையினையோ பின்பற்றவில்லை (2003:16-17) என்று விளக்கியிருப்பது கவனத்திற்குரியது. புறநானூற்றில் காணப்படும் புறத்துறையான பொருண்மொழிக் காஞ்சித்துறை தொல்காப்பிய புறத்தினையிலில் தனியான துறையாக விளக்கப்படவில்லை என்றாலும் உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், நச்சினார்கினியர் இருவரும் வாகைத்தினையில் உள்ள 'பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்'(தொல்.புறத்.75:21) என்ற நூற்பாவிடம் 188ஆம் பாடலையும் காஞ்சித்தினையில் 'கழிந்தோர் ஒழித்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்' (தொல்.புறத்.77:2) என்ற நூற்பாவிடம் 195ஆம் பாடலையும் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் காட்டியுள்ளனர்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பொதுவியற் படலத்தில் காஞ்சிப் பொது வியற்பாலவில் பொருண்மொழிக் காஞ்சிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எரிந்தி லங்கு சடைமுடி முனிவர்

புரிந்து கண்ட பொருண்மொழிந் தன்று. (பு.வெ.மா. 271)

முனிவர்கள் தெளிந்து பொருளைச் சொல்லியது பொருண்மொழிக் காஞ்சி ஆனாது என்கிறது இந்நூற்பா. உ.வே.சா.வின் புறநானூற்றுப் பதிப்பில் பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களில் முதல் இரண்டு பாடல்களாகிய ஐந்து, இருபத்திநான்கு ஆகிய பாடல்களில் பொருண்மொழிக் காஞ்சியாகப் இப்பாடல்கள் குறிக்கப்படுவதற்கான காரணங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மற்றபாடல்களில் இத்தன்மையில்லை. அவை முறையே,

அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா நிரயங்கொள்பவரொடொன்றாதென்றமையால்
(1963:13)

இது நிலையாமை கூறி, இனிது ஒழுகென்றமையாற் (1963:73)

என்று கூறப்படுகின்றன. மேலே பொருண்மொழிக் காஞ்சி குறித்த மரபார்ந்த கூற்றுகளில், முன்பு தத்துவம் என்பது பற்றிய விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய சமூகத் தகவுகள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தாவோ தே ஜிங்

இந்நூல் புறநானூற்றினைப் போல தொகுப்பு நூல் அல்ல. புறநானூற்றில் காணப்படுவதைப் போல பல்வேறு புலவர்களின் பல்வேறு குரல்களை இதில் காணமுடியாது. இது லாவோ ட்சு என்ற ஒரு நபரால் எழுதப்பட்ட தத்துவ நூல். இதில் எண்பத்தொன்று பாடல்கள் உள்ளன. லாவோ ட்சு தனது காலத்திற்கு முன்பு இருந்த யின் யாங் எனும் மெய்ப்பொருள், வூ-வேய் கோட்பாடு போன்ற தத்துவங்கள் உள்செறிந்துகொண்டு தாவோ தே ஜிங் என்ற தத்துவ நூலினைப் படைத்துள்ளார். 'தாவோ' என்பதற்கு வழி என்பது பொருள், வழியும் அதுவே அடையும் இடமும் அதுவே; 'தே' என்பதற்கு இயற்கையான நல்லியல்பு, பண்பு என்று பொதுவாக விளக்கப்படுகிறது; 'ஜிங்' என்பதற்குச் செவ்வியல் நூல் என்பது பொருள். இதில் உள்ள கருத்துகளைத் 'தாவோவியம்' என்று அழைக்கின்றனர்.(சோ.ந. கந்தசாமி,2013:334-335) தாவோ தே ஜிங்கில் ஐந்து பொருண்மையின்கீழ் 'தாவோ' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக A

Taoist Classic The Book of Lao Zi என்ற நூலுக்கு அறிமுகத்தினை எழுதிய ரென் ஜியு (Ren Jiyu) குறிப்பிடுகிறார். அவை, 1. வேறுபாடற்ற புராதனத் தன்மை கொண்டது, 2. இயற்கையின் இயக்கத்தைச் சார்ந்தது, 3. தொல் பொருள் தன்மை கொண்டது, 4. மனிதக் கண்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் புலப்படாதது, 5. பொருள்களின் விதியாக இருப்பது என்ற தன்மையில் பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.(1995:4-5) 'தே' குறித்து தாவோ தே ஜிங்கில் 'காணக்கிடைக்கிற உன்னத தே என்பது தாவோவைக் கடைப்பிடிப்பதுதான்' (பா.21) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சீன வரலாற்றில் போரிடும் அரசுகளின் காலமான கி.மு. 476 முதல் கி.மு. 221 வரையிலான காலத்தில் தாவோ தே ஜிங் நூல் படைப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் சமூகத்தில் பெரும் குழப்பங்களும் சிற்றரசர்களிடையே தொடர்ச்சியான போர்களும் நாடுபிடிக்கும் கொள்கைகளும் நிலவியன. தாவோ தே ஜிங்கைப் பற்றியும் அதனை எழுதிய லாவோ ட்சுவைப் பற்றியும் கூறும்போது, 'சௌ அரசமரபில் அரசாங்க ஆவணக் காப்பகத்தில் லாவோ ட்சு வேலைச் செய்துவந்தார். சௌ அரசமரபின் அழிவுகாலம் தொடங்கியதைக் கண்டதால் நாட்டினை விட்டு வெளியேறினார். நாட்டின் எல்லையின் அருகே வரும்போது, எல்லைக் காவலர் மக்களுக்காக ஏதேனும் எழுதித்தரக் கேட்டுக்கொண்டதற்காக ஐயாயிரம் சித்திர எழுத்துகளில் ஒரு நூலைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்' (வெ. சாமிநாதசர்மா.2001:46-57) என்று கூறப்படுகிறது. இச்செய்தி தாவோ தே ஜிங் என்னும் நூல் தோன்றியதற்கான பின்புலத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. லாவோ ட்சு தத்துவ நூலாக தாவோ தே ஜிங்கினைப் படைத்திருந்தாலும் அவர்கால சமூகத் தகவுகளை அதன் வழிக் கொடுத்துள்ளார். இவர் தனது காலத்திற்கு முன்பு இருந்தவர்களின் கருத்துகளையும் தனது காலச்சூழலில் உருவான சமூகம்சார் பிரச்சனைகளையும் கொண்டு இத்தத்துவ நூலினைப் படைத்துள்ளார் என்று கருதலாம்.

பொருண்மொழிக் காஞ்சி – தாவோ தே ஜிங் ஒப்பீடு

பொருண்மொழிக் காஞ்சியின் பதினெழு பாடல்களில் பதினொன்று பாடல்கள் பத்துப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. மற்ற ஆறு பாடல்களை வேந்தர்கள் இயற்றியுள்ளனர். இதில் மூன்று பாடல்கள் மட்டுமே மன்னனை நோக்கிப்

பாடப்பட்டுள்ளன. அதில் காணப்படும் மூன்று மனனர்களில் இருவர் வேந்தர்களாகவும் ஒருவர் குறுநில மன்னராகவும் உள்ளனர். மற்ற பாடல்கள் யாரையும் நோக்கிப் பாடாமல் பொதுவான தன்மையில் பாடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய தன்மைகள் பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்கள் இனக்குழுச் சமூகம் அழிந்தபின் அரசு உருவாக்கம் நடைபெற்ற காலத்தில் தோன்றியவை என்பதை உணர்த்துகின்றன. இப்பாடல்கள் ஒரே சிந்தனையினைச் சாராத வேறுபட்ட மனிதர்களின் கருத்துகள் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களைப் பாடியவர்கள் தங்களின் காலகட்டத்தில் கருத்துருவாக்க நிலையில் சமூகத் தகவுகளை உருவாக்க முயன்றுள்ளனர் எனலாம். பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களிலும் தாவோ தே ஜிங்கிலும் இடம்பெற்றுள்ள ஈதல், செல்வம், புகழ், நிலையாமை, நிலைபேறு என்ற கருத்தியல்களின் வழி இச்சமூகத் தகவுகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன.

ஈதல், செல்வம், புகழ்

பொருண்மொழிக் காஞ்சியில் ஈதலையும் செல்வத்தையும் இணைத்து அவற்றின் தன்மையினை நக்கீரர் பாடியுள்ளார்,

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;

துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந பலவே. (புறம்.189:8-9)

இவ்வரிகளில் செல்வத்தின் பயன் என்பது 'ஈதல்' என்றும் அவ்வாறு செய்யவில்லையென்றால் பல துன்பங்கள் உண்டாகுமென்று கூறுகிறார். இனக்குழுச் சமூகத்தில் நிலவிய பகுத்துண்ணல் என்ற நிலை உடைமைச் சமூகத்தில் ஈதல் என்ற நிலையினை அடைந்துள்ளதைக் இதில் காணலாம்.

வாழ்வின் அனைத்துத் தன்மைகளையும் மன்னனிடம் எடுத்துக் கூறும் மற்றொரு பாடலில் 'இரவல் மாக்கள் ஈகை நுவல்' (புறம்.24:30) என்று ஈகையைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஈகை வேந்தரின் வாழ்வின் இன்றியமையாத கூறுகளில் ஒன்றாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. 'ஈதல்' என்பது வேந்தருக்குப் புகழினை உண்டாக்குகிறது. அவ்வாறு வாழ்வோர்தான் வாழ்பவராக அறிவுடையோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவர் என்கிறது.

தாவோ தே ஜிங்கின் எழுபத்தெழாம் பாடல் ஈதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அப்பாடல் ஞானி, தன்னிடம் இருப்பதைக் கொடுப்பதன் மூலம் அதிகமாகப் பெறுகிறான் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு,

..... ஞானி பதுக்கிவைப்பதில்லை.

மற்றவர்களுக்கு

அவன் அதிகம் உதவஉதவ,

தானே அதிக நன்மை பெறுகிறான்;

மற்றவர்களுக்கு

அவன் அதிகம் கொடுக்கக்கொடுக்கத்

தானே அதிகம் பெற்றுக்கொள்கிறான். (பா.77)

செல்வத்தினைக் குறித்து, 'கர்வத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்ற செல்வமும் பெருமையும் தம்மோடு அழிவைக் கொண்டு வரும்' (பா.9), 'சேர்த்துவைத்த செல்வத்தைப் பெரிய கொள்ளை பின்தொடர்ந்து வரும்' (பா.44) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. மற்றொரு பாடல் கொடுத்தல் – பெறுதல் குறித்துப் பேசுகிறது,

'ஒரு பொருளைப்

பெற வேண்டுமென்றால்

அதை நிச்சயம் முதலில் கொடுக்க வேண்டும்'

சூட்சும ஞானம் என்று

இது அழைக்கப்படுகிறது. (பா.36)

இப்பாடல் நேரடியாக ஈகையினைப் பற்றிப் பேசாவிட்டாலும் கொடுப்பதின் மூலம் தான் பெற முடியும் என்ற கருத்துப் பொருண்மொழிக் காஞ்சியில் உள்ள ஈகையின் மூலம் பெறப்படும் புகழ் என்பதனை ஒத்துள்ளதைக் காணலாம்.

புகழ்க் குறித்தப் பொருண்மொழிக் காஞ்சியின் 182ஆம் பாடலில் புகழுக்காக உயிரையும் கொடுப்பதைக் குறிக்கிறது. 'புகழ் எனின், உயிரும் கொடுக்குவா' (புறம்.182:5) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு பாடலில் நல்லது செய்யவில்லையென்றாலும் அல்லது செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதை,

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்,

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்; அதுதான்

எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்,

நல் ஆற்றுப் படுஉம் நெறியும்மார் அதுவே. (புறம்.195:6-9)

அவ்வாறு இருந்தால் யாவரும் புகழ்வார்களென்றும் நல்ல நெறியின் வழிச் செலுத்தும் தன்மை இது தான் என்றும் கூறப்படுகிறது. மற்றொரு பாடலில் நல்வினைகளைச் (இந்த நல்வினை என்பதில் ஈதலும் உண்டு) செய்வதால் புகழ் இமயம் போல் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்கிறது,

..... இமயத்துக்

கோடு உயர்ந்தன்ன தம் இசை நட்டு,

தீது இல் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத் தலையே. (புறம்.214:11-13)

அவ்வாறு நிலைத்த புகழோடு இறப்பது தான் தலையாயது எனப்படுகிறது. ஆனால் தாவோவியப் பாடல் 'உயர்ந்த புகழ் என்பது புகழ் எதுவும் பெறாமல் இருப்பதாகும்' (பா.39) என்று குறிப்பிடுகிறது.

தாவோ தே ஜிங்கின் 44ஆம் பாடல் புகழ், உடல், செல்வம் என்ற மூன்றில் உடலானது புகழ், செல்வம் ஆகியவற்றினைவிட நெருக்கமானது அருமையானது என்றும் புகழ், செல்வம் ஆகியவை நிலையற்றது என்றும் கருத்தினை குறிப்பிடுகிறது.

மேற்கண்ட பாடல்களில் ஈகை, செல்வம், புகழ் என்ற சொல்லாடல்களின் வழி சமூக மதிப்பீடுகளை உருவாக்கம் பெற முயன்றுள்ளன. செல்வம் என்பது நிலையற்றது, அதனால் துன்பம் உருவாகும் ஆனால் செல்வத்தினை ஈதால் நிலைத்த ஒன்றாகிய புகழ் என்பதனைப் பெறலாம் என்று பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் தாவோவியப் பாடல்கள் செல்வம், புகழ் என்பவை நிலையற்றது என்று குறிப்பிடுகின்றன.

நிலைபேறு – நிலையாமை

வாழ்வினைக் குறித்த பார்வை பொருண்மொழிக் காஞ்சியிலும் தாவோ தே ஜிங்கிலும் நிலைபேறு, நிலையாமை என்ற சொல்லாடல்களின் வழி இடம்பெற்றுள்ளன. நிலையாமை, நிலைபேறு என்பவை ஒரு சமூகத்தில் கருத்துநிலையாகச்

செயல்படுகின்றன. அச்சமூகத்தின் எண்ணங்களிலும் செயல்பாடுகளிலும் இக்கருத்துநிலைகள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. இத்தகைய கருத்துநிலைகள் உருவாவதற்கு அச்சமூகமூலம் பின்புலமாக அமைகின்றது எனலாம். பொருண்மொழிக் காஞ்சியில் கணியன் பூங்குன்றன் பாடிய பாடல் வாழ்க்கை என்பது நிலையாமையினால் ஆனாது என்ற கருத்தினைப் புலப்படுத்துகிறது. அப்பாடல் வரிகள்,

சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
 இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,
 இன்னாது என்றலும் இலமே; 'மின்னொடு
 வானம் தண் துளி தலை இ, ஆனாது
 கல் பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று
 நீர் வழிப்படுஉம் புணை போல், ஆர் உயிர்
 முறை வழிப்படுஉம்'

(புறம்.192:4-10)

இப்பாடல் சாதல் என்பது புதியது அல்ல என்றும், வாழ்வில் இன்புற்றிருத்தலும் இல்லை வருத்தபடுதலும் இல்லை என்றும் வாழ்க்கை என்பது பேராற்றில் விழும் மழைத்துளிப்போல் செல்லக்கூடியது என்று கூறுகிறது. இவ்விடத்தில் வாழ்க்கை என்பது எதுவுமே அற்ற ஒரு நிலை என்ற கருத்தினைக் குறிப்பிடப்படுகிறது எனலாம். இதே தன்மையில் கீழ்வரும் தாவோவியப் பாடல்வரிகள் நிலையாமையினைச் சுட்டிகாட்டுகின்றன.

'இருத்தல் என்பது இருத்தலின்மையினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது' (பா.2)

'அனைத்தும் இருத்தல் கொள்கின்றன; பிறகு, அவையெல்லாம் இருத்தலிலிருந்து திரும்பிச் செல்கின்றன.' (பா.16)

'வானகமும் வையகமும் நிரந்தரமாக நீடிக்க முடியாதபோது மனிதன் எப்படி நீடிக்க முடியும்?' (பா.23)

'ஒற்றை மாணிக்கம் மாதரி பிரபலமாக இருப்பது விரும்பத் தக்கதல்ல; அலுப்பு தருகிற விதத்தில் வெறும் கற்கள் மாதரி ஏராளமாக இருப்பதும் விரும்பத் தக்கதல்ல' (பா.39)

‘பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தும் இருத்தலிலிருந்து வருகின்றன; இருத்தல் இருத்தலின்மையிலிருந்து வருகிறது’ (பா.40)

‘வாழ்வை நீட்டித்துக்கொள்வது பெரும் கேட்டுக்கு இட்டுச்செல்லும்’ (பா.55)

‘துன்பத்தின் மீதுதான் மகிழ்ச்சி அமைகிறது; மகிழ்ச்சியின் அடியில்தான் துன்பம் கிடக்கிறது.’ (பா.58)

மற்றொரு பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடலில்,

அதள் எறிந்தன்ன நெடு வெண் களரின்

ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாய் போல,

ஓடி உய்தலும் கூடும்மன்;

ஓக்கல் வாழ்க்கை தட்கும்மா காலே. (புறம்.193:1-4)

நெடு வெண்களரின் வேடனின் குறியிலிருந்து தப்புவதற்கு மான் ஓடுவதைப் போல வாழ்க்கையானது என்கிறார் புலவர். தாவோவியப் பாடல்,

மக்கள் சாவைப் பொருட்படுத்துவதில்லை

மக்கள் வாழ்வைத் தேட முயல்கிறார்கள்.

எனவே, மக்கள் சாவைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. (பா.75)

என்கிறது. மற்றொரு பாடலில்

வாழ்வை விட்டு வெளியேறி

சாவிற்சூள் மனிதர்கள் நுழைகிறார்கள்

வாழ்வின் விகிதம் பத்தில் மூன்று;

சாவின் விகிதம் பத்தில் மூன்று;

பிறப்பிலிருந்து சாவு மண்டலம் போகிற

மனிதர்களின் விகிதமும் பத்தில் மூன்று

வாழ்வதற்கு எதுவும் செய்யாத மனிதர்கள் மட்டுமே

பெரிதாகத் தங்கள் வாழ்க்கையை மதிக்கிற

மனிதர்களைவிடச் சிறந்தவர்கள். (பா.50)

இத்தகைய தன்மையில் வாழ்வின் நிலையாமை குறித்து பொருண்மொழிக் காஞ்சியிலும் தாவோ தே ஜிங்கிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு நிலைபேறாக பார்க்கும் தன்மையும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்துள்ளது. பிசிராந்தையார் ஆண்டுகள் பலவாகியும் நரை இல்லாமல் இருப்பதற்கான காரணமாக அவர் கூறுவது,

யான் கண்டனையர் என் இளையரும்; வேந்தனும்

அல்லவை செய்யான், காக்கும்; அதன்தலை

ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர், யான் வாழும் ஊரே. (புறம்.191:4-7)

இப்பாடலில் தான் மாட்சியுடைய மனைவி, அறம் மட்டுமே செய்யும் மன்னர், சான்றோர் உடைய ஊர் இவற்றினால் தான் நரையுதிராமல் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். வாழ்வு என்பது நிலைபேறுத் தன்மையினைக் கொண்டது என்பதை இப்பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. ஆனால் தாவோ தே ஜிங்கில் வாழ்வின் நிலைபேறுக் குறித்தப் பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை.

மேற்கண்ட பாடல்களை ஒப்பீட்டு நோக்கியதில், தமிழ்ச் சமூகத்தின் இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் நிலவிய 'பகுத்துண்ணல்' என்னும் நிகழ்வு மறைந்து 'ஈதல்' என்ற நிகழ்வாக உடைமைச் சமூகத்தில் உருமாற்றம் பெற்றுள்ளது. புலவர்கள் 'ஈதல்' என்ற செயல்பாட்டின்வழியாகப் பெரும் செல்வத்திற்குப் பதிலீடாகப் 'புகழ்' என்னும் சமூக மதிப்பீட்டினை மன்னர்களுக்குக் கொடுத்துள்ளனர். புலவர்களுக்கு வறுமையினை நீக்கும் 'செல்வம்' வேந்தர்களுக்கு புகழினை ஈட்டி தருகிறது. புகழ் என்பது அழியாத தன்மையுடையது எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. தாவோ தே ஜிங்கில் புகழ், செல்வம் ஆகியவை நிலையற்றது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

பொருண்மொழிக் காஞ்சிப்பாடல்களில் வாழ்வின் நிலைபேறு குறித்துப் பேசப்பட்டுள்ளதற்கான காரணமாக, தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் எச்சங்கள் அரசு உருவாக்க காலக்கட்டத்திலும் நிலைத்திருந்தன என்று கருதலாம். சீனச் சமூகத்தில் தாவோ தே ஜிங் பாடல்கள் உருபெற்றபோது நிலவிய சமூகப்பிரச்சினைகள்

அப்பாடல்களில் வாழ்வின் நிலையாமையினைக் குறித்து அதிகமாக இடம்பெற்றதற்கான காரணங்களாக அமைகின்றன என்று எண்ண வாய்ப்புள்ளது.

பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களும் தாவோ தே ஜிங்கில் உள்ள பாடல்களும் காணப்படும் ஈதல், செல்வம், புகழ், வாழ்வின் நிலையாமை ஆகிய சொல்லாடல்கள் உருவாக அரசு உருவாக்கம் தோன்றியதே காரணமாக அமைகின்றன. இதில் ஈதல், செல்வம், புகழ் என்ற சொல்லாடல்கள் அரசு உருவாக்கம் தொடர்ச்சியாக நிலைபெறுவதற்கான அச்சாணியாகச் சமூகத்தில் செயல்படுகின்றன என்றும் வாழ்வின் நிலையாமை என்பது அரசு உருவாக்கத்தினை ஏற்காமல் முரண்பட்டு செயல்பட்டுள்ளது என்றும் கருதலாம்.

முடிவுரை

ஈதல், புகழ், செல்வம், நிலையாமை ஆகிய சொல்லாடல்கள் சீன - தமிழ்ச் சமூகங்களில் உடைமைச் சமூகத்தினைச் சார்ந்த சமூக மதிப்பீடுகளாக விளங்குகின்றன. ஒரு சமூக உருவாக்கத்தின்போது எழும் புதிய சமூக மதிப்பீடுகள் ஒரு வகையில் அச்சமூகத்தினை நிலைத்திக்கொள்ளவும் மற்றோரு வகையில் அதன்மீதான முரண்பட்ட தன்மைகளை எடுத்துரைக்கவும் செய்கின்றன. புறநானூற்றின் பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல்களிலும் தாவோ தே ஜிங் பாடல்களிலும் இத்தகைய தன்மைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

புறநானூறு மூலமும் உரையும், உ.வே.சா. பதிப்பு, 1963, கபீர் அச்சகூடம், சென்னை.

லாவோ ட்சு, 2002, தாவோ தே ஜிங் (மொ.ஆ. சி.மணி), க்ரியா பதிப்பகம், சென்னை.

துணைமை நூல்கள்

ஐயனாரிதனார், 2003, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும், சுப.

இராமநாதன் (ப.ஆ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.

கந்தசாமி சோ.ந., 2013, சீன இலக்கியம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, 2003, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.

சாமிநாத சர்மா வெ., 2001, சீனாவின் வரலாறு, விடியல் பதிப்பம், கோயம்புத்தூர்.

மாதையன் பெ., 2004, சங்ககால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை.

முத்துமோகன் ந., 2017, இந்திய தத்துவங்களும் தமிழின் சுவடுகளும், நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை.

A Taoist Classic The Book of Lao Zi, 1995, Ren Jiyu (Ed.), Foreign Languages Press, Beijing.